

Nr 248.

Av herr **Wistrand m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete, m. m.

I proposition nr 316 till årets riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit ändring i vissa delar av lagen om försäkring för olycksfall i arbete, m. m.

De föreslagna ändringarna avse huvudsakligen höjning av de ersättningsbelopp, som utgå enligt olycksfallsförsäkringslagen jämte vissa andra lagar. Höjning föreslås ej blott beträffande de förmåner, som komma att fastställas framdeles, utan även i viss omfattning beträffande förmåner, som utgå enligt nu gällande regler.

I förstnämnda hänseende har föreslagits, att den högsta årliga arbetsinkomst, å vilken livräntorna kunna beräknas, skulle höjas från 3.000 kronor till 3.900 kronor, att utöver den nuvarande högsta sjukpenningklassen, där sjukpenning f. n. utgår med 5 kronor 50 öre för en inkomst uppgående till eller överstigande 2.835 kronor, skulle tillskapas tre nya sjukpenningklasser med en sjukpenning å resp. 6 kronor, 6 kronor 50 öre och 7 kronor, att dessutom sjukpenningen i de fem lägsta klasserna skulle höjas med 25—50 öre samt att minimibeloppet för begravningshjälp skulle höjas från 100 till 250 kronor. Särskilt höjningen av sjukpenningen i de lägre sjukpenningklasserna är ägnad att väcka betänkligheter på grund av den fara för missbruk av försäkringen, som därigenom uppstår. Oavsett vilken ståndpunkt man må intaga till önskvärdheten i och för sig av de föreslagna ändringarna, synes det oss emellertid uppenbart, att dessa icke böra genomföras under nuvarande tidsförhållanden särskilt med hänsyn till den ytterligare börda, som härigenom lägges på näringslivet. Förslaget synes jämväl möta betänkligheter av det skälet, att olycksfallsförsäkringslagstiftningen för närvarande är föremål för utredning i ett större sammanhang.

Rörande de förmåner, som utgå enligt nu gällande regler, föreslås, att ett dyrtidstillägg å i allmänhet 15 % skall utgå av statsmedel å livräntor i anledning av olycksfall som inträffat eller — beträffande vissa andra lagar än olycksfallsförsäkringslagen — sjukdom som yppats före utgången av 1940. Ur principiella synpunkter måste starka invändningar resas mot förslaget även i denna del. Hittills har i stort sett enighet rått om att olycksfallsförsäkringen skall handhavas efter försäkringsmässiga grunder. Ett iakttagande av denna princip måste medföra, att här, liksom vid annan personförsäkring, något realvärde å livräntorna icke kan garanteras. Lik-

som en livräntetagare, som fått sitt ersättningsbelopp bestämt under en tid av höga levnadskostnader och därmed högt löneläge — så är ju fallet beträffande de livräntor, som nu fastställas — kommer att draga fördel därav, då levnadskostnaderna sjunka, måste den, som fått sitt livräntebelopp fastställt under tider av låga levnadskostnader, se realvärdet sjunka under tider av höga levnadskostnader. Detta är ofrånkomligt, om man vill fasthålla vid försäkringsprincipen. Därest förslaget genomföres, kommer olycksfallsförsäkringen delvis att göras till en social understödsform, där i en viss situation understöd av statsmedel utgår utan att behov därav i det särskilda fallet konstaterats vara för handen. Såsom i de i propositionen återgivna remissyttrandena från flera håll påpekats, kan detta innebära en social orättvisa, då många medborgarkategorier i vårt land måste nöja sig med inkomster, som understiga de belopp, varmed livräntorna enligt olycksfallsförsäkringslagen ofta utgå. Det kan därför enligt vår mening icke vara tillrädligt, allra minst under nuvarande förhållanden, att genomföra en dylik reform.

På grund av vad vi ovan anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 316.

Stockholm den 12 november 1941.

Karl Wistrand.

O. A. Nordborg.

Harald Nordenson.